

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 362.

Solgte Session.

85de Mode.

Løverdagen den 19de Januar Kl. 12.

(Forsåt.)

J. N. Hansen: Jeg skal ved et Exempel tillade mig at oplyse, hvad Forsjæl der er paa Virningen af, om Mindretallets eller Fleertallets Forslag vedtages, og jeg vil i saa Henseende holde mig til den Post, der angaaer Festsforestillingerne. Dersom Mindretallets Forslag her vedtages, saa er det erkjendt, at en Minister i Fremtiden kan give Festsforestillinger uden at faae dem bevilgede, uden fra den lovgivende Magts Side at faae en Bevilling for det Tab, som derved lides. Naar derimod Fleertallets Forslag vedtages, saa kan Afstemningen ikke forstaaes paa den Maade, men saa vil der blive Spørgsmaal om Efterbevilling. Nu maa det dog indrømmes, at hvad man end vil dømmes om de Festsforestillinger, hvorom der her er Tale, saa er det dog vist, at det i en By med 150,000 Mennesker ikke vil strække til at give en Festsforestilling i et Theater, der kun kan rumme noget over et Par tusind Mennesker; det vil kun være en overordentlig ringe Procentandeel af Byens Befolkning, der vil kunne komme til at nyde Godt af en saadan Forestilling; desuden maa man jo udbede Billetter til den, og hvorledes man end vil bære sig ad dermed, sikker man sig dog ikke, at de, der nu kunne være saa heldige at faae disse Billetter, faae det allermindste aandelige Gavn af Forestillingen, idet man jo ikke kan forebygge, at de sælge deres Billetter til høi Priis til Andre;

der optaaes altsaa derved kun for en heel Deel Mennesker en Indtægt, som de ellers ikke vilde faae. Selve Spørgsmaalet om Festsforestillinger og om, hvorvidt det kan siges, at saadanne ere ønskelige, er saaledes tvivlsomt; men man kunde jo meget godt tænke sig Muligheden af engang at faae en Cultusminister, der sværmede for saadanne Festsforestillinger, og naar der nu forelaa, hvad Juristerne kalde et Præcedents, et Exempel paa, at den lovgivende Magt havde fundet, at en saadan Beslutning ikke behøvede nogen Billigelse, ikke behøvede at søges bevilget, saa forekommer det mig, at han vilde være i sin gode Ret, naar han kom her ved en Veilighed, hvor der blev reist Spørgsmaal derom, og sagde: Jeg har kun gjort det Samme, der tidligere er steet; see hen til det og det Exempel, i hvilket den lovgivende Magt indrømmede, at det ikke behøvede at bevilges. (Ordføreren: Det vil ikke finde Steb!). Det ærede Medlem af Mindretallet siger, at det ikke vil finde Steb; men vi høre jo ved alle mulige Veiligheder og see ogsaa, hvorledes man holder sig til saadanne Exemppler fra lignende Afgjørelser i Fortiden; man kan ikke komme til at forhandle om nogen Sag, hvorom der hersker Meningsulighed, uden at man seer fremdræget tidligere Exemppler af samme Slags, hvorpaa man støtter sig som Noget, der skal berettige til nu at gjøre det Samme, og jeg troer derfor ikke, at min Frygt kan blive fjernet derved, at den ærede Rigsdagsmand siger, at det ikke vil finde Steb. Dersom derimod Sagen blev afgjort paa den Maade, som Fleertallet har tænkt sig, saa vilde en Minister i Fremtiden ikke kunne sige, at